

Sygn. akt **IX Ka 1055/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Anna Szymacha - Zwolińska**

protokolant: protokolant Zuzanna Oprzała

przy udziale oskarżycielki prywatnej M. R. (1)

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2023 r.

sprawy **J. K. ur. (...) w W., syna W. i Z. oskarżonego z art. 212 § 2 kk**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 28 marca 2023 r., sygnatura akt X K 344/19

orzeka:

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, tytułem opłat za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu należnymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 1055/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 marca 2023 roku, sygn. akt X K 344/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. K.	Oskarżony nie był uprzednio karany	Informacja o osobie z KRK	k. 941
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	Informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego	Dowód ten pozyskany został zgodnie z obowiązującymi przepisami, wydany przez uprawniony do tego organ oraz nie zawiera sprzeczności, przez co brak było podstaw do podważania jego wiarygodności.		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego J. K., adw. M. L. w wywiedzionej apelacji zarzucił:</p> <p>obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 7, 410 oraz 424 § 1 pkt 1 k.p.k., wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

niekompletnego
materiału
dowodowego –
z
wyeliminowaniem
szeregu
dokumentów,
które zostały
przedłużone
przez
oskarżonego –
bez
umotywowania
takiego
stanowiska w
uzasadnieniu
wyroku;

obrazę
przepisów
postępowania
mającą wpływ
na treść wyroku,
a w
szczególności
art. 7 kodeksu
postępowania
karnego
poprzez:

- uznanie zeznań
świadka –
oskarżycielki
prywatnej M. R.
(1) i osoby z nią
związanej – P. K. za
wiarygodne w pełni,
mimo że zeznania
tych osób pozostają
w sprzeczności z
wyjaśnieniami
oskarżonego i
częściowo świadka
M. S., a w
konsekwencji
przyjęcie wersji
zdarzenia
prezentowanej przez
oskarżycielkę
prywatną, przy

jednoczesnej odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i odrzuceniu wersji zdarzenia prezentowanej przez niego, przy jednoczesnym braku logicznego wykazania, że wersja zdarzenia prezentowana przez oskarżonego jest nieprawdopodobna w sytuacji, w której pozostaje ona częściowo zgodna z zeznaniami świadka M. S. złożonymi podczas pierwszego spontanicznego przesłuchania

- uznanie zeznań świadka – oskarżycielki prywatnej M. R. (1) za wiarygodne w pełni, pomimo że oskarżony pozostaje w głębokim konflikcie z M. R. (1) i oskarżycielka prywatna wielokrotnie, konsekwentnie obraża oskarżonego, grozi mu i nawołuje inne osoby do podejmowania podobnych działań przeciwko osobie J. K.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za

podstawę
orzeczenia
skazującego J.
K., polegający
na
nieuprawnionym
przyjęciu, że
oskarżony
wspominając o
M. w materiale
filmowym „M.
– ugoda ws
długu” wiedział,
o kim mówi
i działał w
zamiarze
bezpośrednim
zniesławienia
M. R. (1),
podczas gdy:

- J. K. prowadzi
działalność
gospodarczą,
produkuje i
publikuje filmy na
(...), działalność ta
zajmuje mu bardzo
dużo czasu,

- J. K. nie
uczestniczy w
dyskusjach na temat
jego filmów, nie
posiada czasu na
reagowanie w
przypadkach krytyki
czy braku
pochlebności jego
działaniom,

- z zeznań świadka
M. S. złożonych
podczas pierwszego
przesłuchania
wynika, że
oskarżony nie
wiedział, o kim
mówi i dodatkowo w
sprawę

	<p>zaangażowana była jeszcze inna M.</p> <p>obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 5 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;</p> <p>obrazę prawa materialnego, tj. przepisu art. 212 § 1 i 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu zabronionego stypizowanego w tym przepisie;</p> <p>zastosowanie wadliwych kryteriów wymiaru kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w wywiedzionym środku odwoławczym nie zasługiwały na uwzględnienie. Analiza akt sprawy</p>			

potwierdziła
bowiem, iż
orzeczenie sądu I
instancji jest w pełni
słuszne i nie zostało
dotknięte
jakimikolwiek
błędami, czy
uchybieniami. Wina
oskarżonego została
prawidłowo
wykazana i
uzasadniona. W
sprawie
przeprowadzono
poprawnie
postępowanie
dowodowe,
natomiast dostępny
materiał dowodowy
poddano
gruntownej i
rzetelnej ocenie.
Zaskarżony wyrok
nie budzi
wątpliwości sądu
odwoławczego,
również w zakresie
wskazanym przez
stronę apelującą,
której zarzuty nie
zdołały w ocenie
sądu podważyć
przedstawionej w
jego treści oceny
okoliczności
niniejszej sprawy.

Sąd odwoławczy nie
podzielił stanowiska
obrońcy
oskarżonego,
zgodnie z którym
sąd I instancji
naruszył przepisy
postępowania
karnego poprzez
nieuwzględnienie
dokumentów
przedłożonych przez

oskarżonego do niniejszej sprawy. Zważyć należy, iż zostały one przedstawione celem wykazania zachowań M. R. (1), bądź też słów opublikowanych przez nią w ramach trwającego od kilku lat konfliktu pomiędzy wyżej wymienioną a oskarżonym. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku potwierdza zdaniem sądu odwoławczego taką intencję wnioskodawcy. Nie może jednak pozostać niezauważonym, iż przedmiotem analizy na gruncie niniejszej sprawy jest zachowanie J. K., przeciwko któremu toczyło się to postępowanie, nie zaś M. R. (1), dlatego też sąd I instancji nie uwzględnił dokumentów dostarczonych przez oskarżonego, albowiem nie są przydatne do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, poza potwierdzeniem okoliczności wystąpienia konfliktu pomiędzy

stronami
postępowania.
Powyższe zostało
jednak ustalone na
podstawie innych
dowodów
utrwalonych w
sprawie i
uwzględnione przy
ocenie dowodów
dokonanej przez
Sąd Rejonowy w
uzasadnieniu
wyroku. Dlatego
też brak omówienia
przedmiotowych
dokumentów w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku nie stanowi
tego rodzaju
uchybień, które
miałyby wpływ na
treść wyroku.
Nadmienić wręcz
należy, że obraza
art. 424 k.p.k. nigdy
nie jest naruszeniem
prawa procesowego
mającym wpływ na
treść orzeczenia,
bowiem do
sporządzenia
uzasadnienia
dochodzi po
wydaniu wyroku /
por. wyr. SA w Łodzi
z dnia 5 lutego 2015
roku, sygn. akt II
AKa 85/14, Legalis/.
Sporządzenie
uzasadnienia
wyroku jest
czynnością wtórną
wobec samego
orzekania, a zatem
sposób
rozstrzygnięcia
sprawy nie zależy
od tego, czy

treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., dlatego niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje jego uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia, zaś ewentualna wadliwość, w tym niepełność pisemnych motywów orzeczenia, jako sporządzanych po wydaniu i ogłoszeniu wyroku, nie może mieć wpływu na jego treść / por. wyr. SA w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014 roku, II AKa 35/14, Legalis/. Powyższe stanowisko nie zwalnia jednak sądu odwoławczego od analizy motywacyjnej części wyroku pod kątem ewentualnych braków argumentacyjnych, czy też błędów logicznych, które to uchybienia winny zostać poddane korekcie, natomiast nie prowadzą do wzruszenia

zaskarżonego
orzeczenia.

Uzasadnienie
zaskarżonego na
gruncie niniejszej
sprawy orzeczenia
uznać należy za
zredagowane w
sposób
nienaruszający reguł
opisanych w treści
art. 424 k.p.k. i
pozwalający na jego
kontrolę
instancyjną.

Nie może ostać
się stwierdzenie
podniesione przez
obrońcę w treści
wywiedzionego
środka
odwoławczego, iż
sąd I instancji
analizując materiał
dowodowy
zgromadzony w
niniejszej sprawie
przekroczył granice
swobodnej oceny
dowodów.

Podkreślić należy,
iż zgodnie z
przywołaną wyżej
zasadą, wyrażoną w
treści art. 7 k.p.k.
organy procesowe
oceniając dowody
powinny kierować
się własnym
przekonaniem,
opierając się na
dowodach
przeprowadzonych i
ujawnionych
zgodnie z przepisami
procedury karnej
oraz należyście
uzasadnić dokonaną
ocenę. Ocena

powinna zaś
uwzględniać
pozaustawowe
kryteria w postaci
zasad logiki,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Zatem,
aby ocena dowodów
przeprowadzona
przez organ
postępowania
dokonana została
zgodnie z
wymienioną zasadą
konieczne jest
oparcie jej na
wszystkich
przeprowadzonych
dowodach, mając
na względzie, że
podstawę orzeczenia
może stanowić tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
postępowania,
mających istotne
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
danej kwestii.
Ponadto,
niezbędnym jest
przestrzeganie zasad
prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego / por. S.
Kalinowski,
Postępowanie karne.
Zarys części ogólnej,
Warszawa 1963,
s. 122/. Sąd
odwoławczy, w pełni
przychylając się
do przywołanego
powyżej poglądu,
stoi na stanowisku,
iż ocena materiału

dowodowego na gruncie niniejszego postępowania dokonana została przez sąd I instancji z uwzględnieniem wszystkich wymienionych kryteriów, a ich całokształt w pełni pozwalał na taką ich interpretację, jaka została zaprezentowana w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Nie było w związku z tym możliwości przychylenia się do stanowiska obrońcy oskarżonego, zdaniem którego w sposób wadliwy przeprowadzono ocenę zeznań M. R. (1) (k. 419-427, 754-755, 777-778, 858-861), P. K. (761-766), M. S. (k. 706-712, 751-753) oraz wyjaśnień oskarżonego (k. 403-407, 753-755, 776-777, 876-881). Odnosząc się do zeznań oskarżycielki prywatnej podkreślić należy, iż sąd I instancji słusznie uznał zeznania M. R. (1) za wiarygodne, albowiem były spójne, logiczne i konsekwentne, a przy tym, mimo dużej dozy negatywnych emocji, którymi

naznaczona była duża część jej publicznych wypowiedzi na temat J. K., zeznania te miały wyważony charakter. Co istotne, ich treść korespondowała z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, jak zeznania m.in. J. O., W. J., materiał filmowy „M. – ugoda ws długu”, dokumenty w postaci zrzutów z ekranu zawierających komentarze nt. filmów oskarżonego. Konfrontując zeznana M. R. (1) z kolei z zeznaniami M. S., zwrócić należy uwagę, iż przedstawione przez obie uczestniczki postępowania relacje, wbrew stanowisku obrońcy, również korespondują ze sobą oraz z treścią opublikowanych na (...) materiałów filmowych oraz zamieszczonych pod nimi komentarzy. Zwrócić należy uwagę na fakt, iż świadek wypowiedziała się w kwestii różnicy w treści obu swoich zeznań odnośnie wiedzy oskarżonego na temat tożsamości osoby o imieniu

M. i w sposób przekonujący wyjaśniła powstanie tej różnicy. Wskazała na zbieżny sposób zachowania się oskarżonego w przypadku publikacji na temat M. R. (2) oraz zamieszczonych w późniejszym czasie wypowiedzi oskarżonego na temat świadka oraz skierowanych do świadka, co spowodowało u M. S. zmianę poglądu na temat wiedzy i intencji oskarżonego. Sąd odwoławczy podzielił również przedstawioną przez sąd I instancji ocenę zeznań P. K., albowiem przedstawiona przez niego relacja korespondowała z innymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, jednakże nie tylko z zeznaniami M. R. (1), ale również z materiałem filmowym „M. – ugoda ws. długu” oraz treścią komentarzy znajdujących się na kanale (...) „Jak to ogarnąć?”. Świadek zwrócił uwagę na takie szczegóły jak reagowanie przez M. R. (1) na kierowane do niej personalnie

przy użyciu imienia i nazwiska zarzuty w komentarzach pod filmami oskarżonego oraz posługiwanie się przez M. R. (1) w nicku internetowym własnym imieniem i nazwiskiem.

Świadek wskazał również, że w materiałach publikowanych przez oskarżonego również podawane były dane wyżej wymienionej, jak również J. K. zamieszczał „serduszka” przy niepochlebnych dla niej komentarzach. Powyższe zeznania znajdują zatem odzwierciedlenie w publikacjach internetowych, co wskazuje, że relacja świadka nie stanowi jedynie własnej oceny zdarzeń, więc tym bardziej zasługuje na przyznanie waloru wiarygodności.

Ponadto, potwierdzają po pierwsze fakt świadomości oskarżonego co do tożsamości osoby, pod której adresem kierował zniesławiające treści, a po drugie - przyczynienie się zachowania oskarżonego do eskalacji

negatywnych opinii i komentarzy wobec pokrzywdzonej.

Odnosząc się do uwagi poczynionej przez obrońcę oskarżonego na temat toczącego się postępowania karnego przeciwko świadkowi o czyn popełniony z pokrzywdzeniem J. K., podkreślenia wymaga, iż niejednokrotnie pomiędzy uczestnikami postępowania toczą się również inne sprawy, co oczywiście, skłania do wzmożonej ostrożności przy ocenie składanych depozycji, jednakże wobec wskazanego powyżej korespondowania zeznań P. K. m.in. z nieosobowymi dowodami, a przy tym spójnej i logicznej relacji przedstawionej w tych zeznaniach, brak jest podstaw do odmówienia im wiarygodności. Podkreślenia wymaga, że również J. K. jest uczestnikiem wskazanego przez obrońcę postępowania, więc, podążając tokiem rozumowania autora apelacji, również należałoby pozbawić

wyjaśnienia
oskarżonego waloru
wiarygodności
jedynie z uwagi
na jego interes
procesowy związany
z innym
postępowaniem. Z
posiadaniem statusu
strony, czy też
innego uczestnika
postępowania
immanentnie
związany jest fakt
posiadania
określonych
interesów
procesowych, co nie
pozbawia wartości
dowodowej
złożonych przez taką
osobę depozycji,
w szczególności
jeżeli korespondują
z innymi dowodami
uznanymi przez
sąd za wiarygodne.
Taka sytuacja miała
miejsce w przypadku
zeznań P. K..
Również
wyjaśnienia
oskarżonego zostały
ocenione w ten
sposób, czyli m.in.
poprzez odniesienie
ich do pozostałych
dowodów
zgromadzonych w
sprawie, co
pozwoliło na
częściowe
przyznanie im
waloru
wiarygodności. Nie
znalazły one
natomiast
potwierdzenia w
zakresie braku
świadomości, że

osobą, o której oskarżony mówił w materiale pt. „M. – ugoda ws długi”, była M. R. (1). Powyższe nie znajduje bowiem potwierdzenia w przywołanym materiale filmowym. Wynika z niego bowiem, że nawiązywał do negatywnych wypowiedzi tej osoby pod jego adresem w Internecie, a jak już podkreślono, używała ona imienia i nazwiska w nicku internetowym. Ponadto, oskarżony zwrócił w swoich produkcjach uwagę na pewne szczegóły działalności osoby o imieniu M., jak wyręczenie go w pomocy osobom bezdomnym, będącym bohaterami jego filmów. Ponadto, dane osobowe oraz wizerunek M. R. (1) znalazły się w filmie wyemitowanym na zaprzyjaźnionym kanale (...) „(...)”, a jak słusznie zwrócił uwagę sąd I instancji, zakres wiedzy oskarżonego na temat działalności oskarżycielki prywatnej wskazuje, iż zapoznał się on z treścią

przedmiotowego materiału. Powyższe okoliczności nie pozwalają zatem na uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, że nie miał świadomości tożsamości osoby o imieniu M., o której wypowiadał znieślawiające pokrzywdzoną treści. Sąd odwoławczy zwrócił również uwagę, iż skarżący w uzasadnieniu apelacji zakwestionował zasadność uznania za wiarygodne zeznań świadka J. O. (k. 758-761), podnosząc, iż świadek nie oglądał filmów produkowanych przez oskarżonego. Mimo powyższego podkreślenia wymaga, iż świadek jest pracownikiem (...), pod opieką którego znajdowała się M. P.. Zorientowany był zatem w jej sytuacji materialnej oraz zakresie udzielanej jej pomocy. Miał w związku z tym możliwość obserwacji zachowania zarówno M. P., jak i J. K., który przychodził

wraz z wyżej wymienioną do (...), ale również i M. R. (1), która także spotykała się z M. P.. Dlatego też relacja świadka odnośnie okoliczności wskazanych spotkań była wartościowym dowodem pozwalającym poczynić ustalenia faktyczne w zakresie prawdziwości twierdzeń oskarżonego na temat pokrzywdzonej, które badane były w niniejszym postępowaniu pod kątem wypełnienia znamion z art. 212 § 1 i 2 k.k.. Kwestia, czy zapoznał się z materiałami publikowanymi przez oskarżonego, ma drugorzędne znaczenie przy ocenie wiarygodności jego zeznań, albowiem stanowiły one relację z ocen i opinii innych pracowników na temat filmów, a więc również były podstawą do ustaleń w zakresie oddziaływania ich treści na opinię publiczną.

Odnosząc się z kolei do kwestii konfliktu pomiędzy oskarżonym a oskarżycielką

prywatną,
poruszonej przez
obrońcę w apelacji w
związku z zarzutem
obrazy art. 7
k.p.k., ponownego
podkreślenia
wymaga, iż
okoliczność tę miał
na uwadze Sąd
Rejonowy
dokonując oceny
tego dowodu, czemu
dał wyraz w
części uzasadnienia
poświęconej
rozważaniom nad
utrwalonym w
sprawie materiałem
dowodowym.
Stwierdzenie
wystąpienia tego
rodzaju relacji
pomiędzy stronami
postępowania
nakazuje
podchodzenie do
przekazywanych
przez nie treści
w ramach czynności
procesowych z
daleko idącą
ostrożnością,
albowiem
wyzwalane w
związku
konfrontacją na
gruncie procesowym
emocje pozbawiać
mogą przedstawioną
wersję zdarzeń
obiektywizmu. Nie
można jednak
pozbawiać
złożonych przez
strony konfliktu
depozycji
procesowych jedynie
z uwagi na fakt
pozostawiania tych

uczestników procesu w sporze. Dlatego też niezbędne jest konfrontowanie dostarczonych przez nich dowodów z pozostałymi utrwalonymi na potrzeby danego postępowania. Jak podkreślono i uzasadniono powyżej, ocena zeznań M. R. (1) została przeprowadzona prawidłowo, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, a złożone przez nią depozycje zostały uznane za wiarygodne. Sąd odwoławczy nie aprobuje tym samym zachowania oskarżycielki prywatnej przejawiającym się w wypowiedziach na temat oskarżonego publikowanych w Internecie, jednakże przedmiotem oceny na gruncie niniejszego postępowania nie jest jej postawa i choć może wpłynąć na ocenę wiarygodności, to w przypadku potwierdzenia przedstawionej wersji zdarzeń z innymi dowodami w sprawie, uznanie za wiarygodne zeznań świadka zostało

dokonane w sposób prawidłowy.

Sąd odwoławczy nie przychylił się do stanowiska obrońcy w zakresie zastrzeżeń wobec ustaleń faktycznych w sprawie, albowiem, mając na uwadze całokształt prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, brak jest podstaw do ich kwestionowania, również w części, na którą zwrócił uwagę skarżący w treści zarzutów. Po pierwsze, sąd I instancji w sposób wyczerpujący przedstawił, na podstawie których dowodów i z jakich względów przyjął, iż oskarżony miał świadomość tożsamości osoby, o której wypowiadał niepochlebne treści, skutkujące eskalacją negatywnych opinii oraz agresji słownej wśród odbiorców jego produkcji. Ponadto, biorąc pod uwagę przedmiot jego działalności, nie jest możliwe przyjęcie, iż nie poświęcał czasu i uwagi na zapoznanie się z przyjęciem emitowanych treści. Powyższemu przeczy również aktywność

oskarżonego w sieci w postaci oznaczania serduszkami negatywnych komentarzy pod adresem M. R. (1), co świadczy o tym, że musiał zapoznać się z ich treścią.

Obrońca zarzucił również naruszenie przez sąd I instancji art. 5 § 2 k.p.k., jednakże sąd odwoławczy nie stwierdził takiego uchybienia w zaskarżonym orzeczeniu. Po pierwsze, obrona nie wskazała jakie wątpliwości wymagają rozstrzygnięcia w oparciu o ten przepis, choć z lektury uzasadnienia apelacji wywodzić należy, iż wszelkie okoliczności dotyczące oskarżonego według obrony korzystać winny z ochrony art. 5 § 2 k.p.k.. Ponadto, wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo, jest skierowaną do organów postępowania – nie zaś do jego stron – dyrektywą nakazującą rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego

(obwinionego).
Oznacza to, że do naruszenia tej zasady dojdzie wówczas, gdy organ procesowy (sąd) stwierdzi, po wyczerpaniu i przeprowadzeniu dostępnych dowodów, istnienie niedających się usunąć wątpliwości – najczęściej natury faktycznej – a mimo to nie rozstrzygnie ich na korzyść podsądnego. O obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może więc być mowy w sytuacji, gdy – jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie – podnoszony zarzut wiąże się z wątpliwościami powziętymi przez stronę, a nie ze stwierdzonymi przez sąd, a ponadto rzecz sprowadza się nie do nieusuwalnych wątpliwości, a do oceny poszczególnych dowodów, których treść legła u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych /por. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2010 r., sygn. SNO 15/10, LEX nr 1288796/. Innymi słowy – naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie

w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu w/w reguły. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny /por. post. SN z dnia 2 września 2020 r., sygn. V KK 298/20, LEX nr 3145176/. W przedmiotowej zaś sprawie, apelujący nie zgadzał się z dokonaną przez sąd I instancji oceną materiału dowodowego, podnosząc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., a zatem – nie mógł jednocześnie skutecznie podnieść zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Tym samym zarzut

naruszenia tego ostatniego przepisu nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie znalazł uznania sądu odwoławczego zarzut apelacji dotyczący obrazy prawa materialnego. Podkreślić należy, iż odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu, lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny /post. SN z dnia 4 maja 2005 roku, II KK 478/04, OSNwSK

2005, Nr 1, s. 894/.

W rozpoznawanym
w niniejszej sprawie
środka

odwoławczym

obrońca

oskarżonego

podniósł

jednocześnie oba

wskazane powyżej

zarzuty, co wskazuje

na wadliwą ich

konstrukcję.

Niezależnie jednak

od powyższego,

odpowiadając na

zastrzeżenia autora,

podkreślić należy, iż

zgodnie z treścią

przywołanego

przepisu odpowiada

za zniesławienie

ten, kto pomawia

inną osobę, grupę

osób, instytucję,

osobę prawną lub

jednostkę

organizacyjną

niemającą

osobowości prawnej

o takie postępowanie

lub właściwość,

które mogą poniżyć

ją w opinii

publicznej lub

narazić na utratę

zaufania

potrzebnego dla

danego stanowiska,

zawodu lub rodzaju

działalności.

Przedmiotem

ochrony przepisu

art. 212 § 1 i 2 k.k.

jest cześć i godność

osoby pomawianej

o postępowanie lub

właściwości, które są

sprzeczne z prawem,

z zasadami etyki

zawodowej oraz np. o brak kompetencji lub zdolności do wykonywania danego zawodu. Wartość w postaci omówionego przedmiotu ochrony pozostawiać oczywiście powinna w równowadze z koniecznością ochrony innych wartości, to jest prawa do swobody wypowiedzi, prawa do krytyki oraz możliwości działania różnych organów w ramach ich kompetencji. Przystępstwo zniesławienia jest przestępstwem umyślnym, a zatem sprawca takiego czynu musi mieć świadomość, że jego wypowiedź zawiera treści, które w przypadku rozpowszechnienia mogą narazić adresata na poniżenie w opinii publicznej, utratę zaufania czy naruszenie godności osobistej /por. Sobczak [w:] Kodeks karny. Komentarz pod red. R. A. Stefańskiego, CH Beck 2017, s. 1349-1351/. Podkreślenia równocześnie wymaga, że poniżenie, o jakim mowa w art.

212 § 1 kk,
nie jest poniżeniem
subiektywnym, lecz
poniżeniem "w
opinii publicznej".
Tak więc nie ma
znaczenia to, jak
odbiera określoną
wypowiedź
konkretny podmiot,
w szczególności zaś
czy czuje się tą
treścią poniżona,
lecz to czy na takie
poniżenie została
ona narażona w
opinii publicznej.
Innymi słowy czy
opinia publiczna
może uznać
określone
sformułowania za
poniżające. Jeżeli
pomówienie
wywołuje wyłącznie
skutki w sferze
osobistej danej
osoby i nie wystawia
na szwank jej
publicznej reputacji,
wówczas nie można
mówić o
odpowiedzialności
karnej z art. 212 §
1 k.k. /por. post.
SN z 14.10.2010
r., II KK 105/10,
OSNwSK 2010, Nr 1,
poz. 1963/. Niniejsze
postępowanie
dotyczyło
zachowania J. K.
polegającego na
publikacji materiału
filmowego, w
którym wskazał, iż
pokrzywdzona M.
R. (1) doprowadziła
do wizyty policji
w mieszkaniu M.

P. oraz napisała w Internecie, że chce umieścić tę ostatnią w szpitalu psychiatrycznym. Jak ustalono w toku postępowania, informacje przekazane przez oskarżonego nie były zgodne z prawdą. Ponadto, ich wydźwięk w kontekście całej publikacji, jak również prowadzonej przez M. R. (1) działalności społecznej, był negatywny i poniżający w odbiorze opinii publicznej, czego wyrazem były liczne niepochlebne i agresywne wypowiedzi zamieszczane w sieci przez odbiorców wypowiedzi oskarżonego. Treści te publikowane były na popularnym kanale (...), przez co trafiły do liczного grona osób. Z powyższego wynika zatem, że czyn przypisany oskarżonemu został prawidłowo zakwalifikowany przez sąd I instancji, albowiem zawierał wszystkie wskazane powyżej przesłanki, na co słusznie zwrócono już uwagę w treści uzasadnienia

zaskarżonego
orzeczenia.

Skarżący nie
sformułował
wprawdzie zarzutu
rażącej
niewspółmierności
orzeczonej kary,
niemniej jednak
zakwestionował
prawidłowość
uwzględnienia
zastosowania
kryteriów jej
wymiaru. Odnosząc
się do argumentacji
przedstawionej w
uzasadnieniu na
poparcie stanowiska
obrońcy,
podkreślenia
wymaga, iż przy
ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
bierze się pod uwagę
między innymi
sposób i okoliczności
popęlnienia czynu,
jak również postać
zamiaru i motywację
sprawcy, co wynika
bezpośrednio z treści
art. 115 par 2
k.k.. Odnosząc się z
kolei do okoliczności
przemawiających na
korzyść J. K.,
wymienionych w
uzasadnieniu
apelacji, w ocenie
sądu odwoławczego
zostały one w
szerokim zakresie
uwzględnione przy
kształtowaniu
sanekcji karnej wobec
wyżej
wymienionego, co

znalazło odzwierciedlenie w rodzaju i wymiarze kary, zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, biorąc pod uwagę treść art. 34 par 1 k.k. i 35 par 1 k.k..

Podsumowując powyższe rozważania, jeszcze raz podkreślić należy, że orzeczenie sądu I instancji jest w pełni słuszne i nie zawiera jakichkolwiek błędów natury prawnej ani faktycznej, w tym w zakresie wskazanym przez obrońcę w wywiedzionej apelacji. Również sposób procedowania Sądu Rejonowego nie budzi zastrzeżeń. Sąd nie podzielił tym samym przedstawionych w wywiedzionym środku odwoławczym argumentów, które stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, dlatego nie mogła przynieść oczekiwanego rezultatu. Wobec zaskarżenia wyroku sądu I instancji w całości podkreślenia wymaga, iż nie budzi zastrzeżeń

<p>sądu odwoławczego również wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniosł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu; zasądzenie od oskarżycielki na rzecz oskarżonego zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy z wyboru (k.956);</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy w Warszawie nie podzielił zarzutów apelacyjnych, uznając poprawność rozstrzygnięcia przez sąd I instancji. Z uwagi na brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego nie jest również</p>		

uzasadnione zasądzenie zwrotu na jego rzecz kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie obrońcy z wyboru.		
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, także brak podstaw z art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
utrzymano w mocy zaskarżony wyrou		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		

<p>- niezasadność zarzutów apelacyjnych</p> <p>- podzielenie ustaleń faktycznych i prawnokarnej oceny zdarzenia – wyrok Sądu Rejonowego jest w pełni zasadny</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2.	Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego wyłącznie przez obrońcę oskarżonego, sąd odwoławczy zasądził od		

	oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze oraz obciążył go pozostałymi kosztami procesu.	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 28 marca 2023 roku, sygn. akt X K 344/19 – w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana